

ønske at se mig henrettet, men for at naa det Maal, maa han virkelig anstaffe sig en skarpere Økse end den, han havde i Haanden i Dag. Det ærede Medlem maa bruge saa stærke Ord, han vil, det nytter ham slet ikke i denne Sag; den Affære, han søger at forsvare, er haabløs. Der nytter intet som helst, han kan ikke komme bort derfra. Lad mig bringe i Erindring, hvad det var, her blev paatalt. Der indbringes et Lovforslag, og det indbringes med ikke ringe Applomb; samtlige Repræsentanter for det liberale Kjøbenhavn ere Forslagsstillere, og der meddeles, at Forslaget er Resultatet af de Herrers aarelange Overvejelser, skønt det ganske vist har benyttet en Del af Proceskommissionen af 1875's Arbejde. Og saa viser det sig, naar man ser nøjere efter, at der til Forslaget slet ikke er benyttet den gamle Proceskommissionens Arbejde, men at man — naar undtages det sidste og korte Afsnit — har bygget hele sit Forslag paa et foreløbigt Udfast fra den endnu siddende Proceskommission. Man har gjort det uden med et Ord at nævne det og uden at have Spor af Tilladelse dertil. Det er den Situation, jeg har tilladt mig, at paatale, og jeg har gjort det ogsaa særlig af den Grund, at jeg som Medlem af Proceskommissionen mener at have Beføjelse dertil. Der ærede Ordfører for Forslagsstillerne kaldte vel mit Angreb ubeføjet, men hvilke Grunde anførte han til Støtte herfor? Ja, sagde han, Forslagsstillerne havde modtaget deres Arbejde — det var Meningen — fra et Medlem af den nu siddende Proceskommission, og det have vi aldrig lagt Skjul paa, søjede han til. Jeg appellerer til det høje Rigs ærede Medlemmer, om nogen af dem har hørt, at det tidligere, er blevet sagt af den ærede Ordfører, at det var et af et Medlem af Proceskommissionen laant Arbejde, der her blev forelagt som et af de ærede Forslagsstillere selv „udarbejdet“ Forslag. Nej, der er lagt fuldstændigt Skjul paa, at man havde laant Forslaget fra en anden Mand. Og naar den ærede Ordfører dernæst siger, at dette Medlem af Proceskommissionen, som de havde deres Arbejde fra, havde meddelt det til Proceskommissionen, og at der var ingen, som havde fundet Anledning til at sige noget desangaaende, saa tager den ærede Ordfører ogsaa meget fejl i, hvad han saaledes anfører. Strafs, efter at Forslaget var indbragt her i Tinget, sagde jeg til den ærede Ordfører, at jeg fandt dog, at dette var for galt, at man saaledes tog en Del af et Arbejde fra en Kommission, som ikke er færdig med det, og indbragte det her i Salen som sit eget Forslag. Efter at det

var slet, fremkom den antydede Landstingsmand og Medlem af Proceskommissionen i et Kommissionsmøde med en kort Meddelelse om, hvad han havde gjort. Kommissionens Formand svarede formelt derpaa, at det var vel en Meddelelse blot til Efterretning; der kunde ingen Diskussion finde Sted desangaaende. Jeg tillod mig kun en kort Bemærkning. Den ærede Ordfører maa altsaa ikke paastaa, at Forslagsstillerne have fremsat dette Forslag med Proceskommissionens Billigelse. Saa ingen Maade. Den ærede Ordfører paastaa, at den paagældende Landstingsmand forud havde talt med Proceskommissionens Formand, og at det var mig velbekendt. Jeg ved ikke, hvorledes den ærede Ordfører kan paastaa, at det var mig bekendt. Jeg har ikke før i Dag hørt det ringeste om, at der havde fundet nogen Konference Sted mellem bemeldte Landstingsmand og Proceskommissionens Formand, og jeg vil sige, at jeg betvivler det i højeste Grad; for havde en saadan Konference fundet Sted, vilde Kommissionens Formand sikkert have sagt det den Dag, den paagældende Landstingsmand bagefter meddelte Kommissionen, hvorledes han havde baaret sig ad, skønt han som Medlem af Kommissionen ikke burde have gjort det. Nej, den Adfærd, som er vist ved dette Forslags Indbringelse her i Salen, tror jeg ikke paa nogen Maade kan forsvares.

Jeg bemærkede, at det ikke forholdt sig saaledes, som den ærede Ordfører havde meddelt os ved Forslagets Indbringelse, at man „i det hele og store havde benyttet Proceskommissionen af 1875's Betænkning, nemlig dens Kapitel 2 og 3“. Bortset fra alle de indre Kriterier, som tale mod denne Meddelesles Rigtighed, vil jeg særlig anholde Udtalelsen om, at det er Kommissionsbetænkningens Kapitel 2 og 3, der ere benyttede. Thi disse „Kapitler 2 og 3“ findes ikke i Kommissionsbetænkningen; det er rene Fantastikapitler, som de ærede Forslagsstillere have „udarbejdet“ deres Forslag efter. Den af Proceskommissionen af 1875 afgivne Betænkning har ikke fortløbende Kapitler, dens Udfast er delt i Afsnit, af hvilke der er i alt 10. Hvert Afsnit har flere eller færre Kapitler. Første Afsnits Kapitel 2 handler om Retternes Virkefreds, Kapitel 3 om Dommernes Inhabilitet; det kan da ikke være disse to Kapitler, som ere brugte af de ærede Forslagsstillere. Andet Afsnits Kapitel 2 handler om Vidner, Kapitel 3 om Bestigelser, Syn og Skøn. Og saaledes har jeg gennemgaaet alle 10 Afsnits forskellige Kapitler; men der er ikke et eneste af disse nævnte Kapitler, som kan passe til at være